

• Край наш поліський

СКОРО наш "поліський трамвай" позбирає люд зовсього світу. Бо охочих побачити передовий транспорт XIX століття стає все більше. У підтвердження цьому — цікавий факт.

вашою допомогою ми і представимо область далеко за межами Європи. Хай там знають про нас, а ще ліпше — хай побачать. А захочуть відвідати — ще краще. Туризм — наша спільна мета...

Щойно взяв слово генсекретар FІАР Рікардо Бусі, як за брудними вікнами (вибачте, але так сталося) почалася якась метушня. Трішки протерли вікно — і вгледіли: до відльоту у вирій збираються сірі журавлі. Їх було так багато! І був то їхній простір! І вони звикли до поїздки і не боялися його! Лише, мов танцюючи, змахували крильми і відстрибували від колії. Фотографи потовпились у тамбур, звідти — на зчіпку вагонів, звідки можна було зняти пейзаж. А наш Петро Шеліган

ке" село... А ще зайшла дівчинка з червоногарячим — аж горить! — волоссям, і всі фотографи взялися просили Аню-школярочку то глянути у вікно, то розгорнути книжку, то взяти квіти у руки. І все клацали, клацали, і фото-спалахи осявали конопатеньке личко. І може статися, що не одна фотосвітлина, виплекана у глибинах Полісся, десь у Білому чи в Острівську, увінчає відомі фотосалони навіть далекого зарубіжжя...

Наші гості зупинялись у Морочному з його найдревнішою православною церквою. Отець Павло, який довгий час служить у цьому храмі, щиро переконував в унікальності свого приходу, а його син, до речі — чудовий знавець італійської мови, зробив вражаючий екскурс

І журавлі позували фотохудожникам...

1 вересня, коли учні і студенти поспішали до своїх шкіл, вишів і вузів, працівники райвідділу культури, принаряджені у традиційне народне вбрання, прибули на залізничну станцію Володимирець. Там намічалася непроста зустріч: не лише з українських усюд, а й з-за кордону їхали на знайомство з Поліссям знамениті фотомитці. Іноземну делегацію очолював Генеральний секретар організації FІАР Рікардо Бусі (Італія), а наших фотомайстрів — Олександр Харват, у якого своя фотостудія в Рівному.

І ось гудок — і з вранішнього туману помаленьку наближається поїздок-коротун із чотирма вагончиками. В одному з тих міні-вагончиків — гості. А на "нашому" пероні — жінки з місткими сумками, у гумових чоботях, по журавлину у Луко зібрання. Дехто, з відрами й котаницями, поспішав до каргоплі. Ще двоє чи троє — по

трию. А ми зустрічали гостей. Чоловіки з вокального ансамблю "Верес" вправно занесли у вагон маленького столика, застелили вишитими рушниками і налаштували сніданок: печений хліб "з-під ресторану" (він вважається найкращим), морожене сало з перцем, варену гарячу кукурудзу, печену капусту з гірчицею, домашній присолений сир, помідори, огірки і, звісно, чай-каву. Очільниця районної культури Валентина Пінчук привітала гостей, а вітаючи — мовила про наш край і рідну "кукушечку", побажала фотомандрівникам гарного творчого ужинку.

Роззнайомилися. Хоча... Багатьох приїжджих люди добре знають. Олександр Жилін — відомий фотомайстер із Києва, учасник багатьох міжнародних фотовиставок. Не менше знані і фотографі Віталій Сіпко з

Вінниці і Сергій Бондаренко з Луцька. Рівненський художник Олександр Турістюк у Зарічному, точніше, у селі Сенцицях мав показати творчій громаді розписаний ним православний храм. А про Василя Пилип'юка що вже й казати: головний редактор львівського видавництва "Світло і тінь" та досить розкішного однойменного фотожурналу, що наробив фурору ще в часи перебудови.

А ось як окреслив нинішню мистецьку місію наш земляк-рівненчанин Олександр Харват:

— З Володимирцем, зокрема з вашими культпрацівниками, я працюю другий рік. Успішно. І дуже радий такій співпраці. Радий, що ви — творчі люди, дотримуетесь даного слова, вміло організовуєте цікаві заходи і дуже доброзичливі. З

вдарив у бубон, Федір Гомась "розгорнув" баян, Василь Грекович подув у сопілку, а Олександр Мельник взяв музичний трикутник — і, як на доброму весіллі, полилась іскриста музика. Йї у такт влилися жіночі голоси Марії Дукач, Світлани Швирид, Надії Кравчук та головного культорга Валентини Пінчук. Співали всі. Бо така вже пісеннозоряна мить сяйнула над поїздом...

Фотомайстри випитували, чи їздять нашою "кукушкою" учні. Аж ось — на станції у Воронках заходять і школярки. А вже у Білому на перон "висипалися" живі "фотопортрети": маленька учениця тримає, як Котигорошка, ще меншого братика-школярика... Троє хлопчиків із букетами квітів... Стара бабуся вдвох із внучкою простують у "дале-

у минуле і сьогодні Володимиреччини й Зарічненщини.

Кожен відтинок маршруту, яким курсує "поліський трамвай", цікавив подорожніх творчих людей. І було радісно від того, що й таким ось чином всі ми входимо в Історію. У Велику Історію, як у виданий у місті Пінську в 1929 році "Ілюстрований путівник по Волині". Як добре, що колись жили такі мудрі люди і залишили нам відкриту дорогу — готовий розроблений план, за який не треба сьогодні багато платити, а лише... привітатись і всміхнутися гостю, запросити до хати та причастити гостинністю...

Галина ТЕТЕНЬВА.

На знімках —
моменти подорожі.
Фото автора.